

rült, újból nyíltan szerepet vállalt a zsidóüldözésben.⁵⁷ Mint a magyar zsidótlanítási különítmény parancsnokát, lojális csendőrtiszti törzs segített, köztük Uray László százados, „vagonírozási” szakértője, és fő segítő-társa, Lulay Leó százados.⁵⁸

Röviddel azelőtt, hogy az oroszok elkezdték Budapest ostromát, a csendőrséget és a rendőrség közbiztonsági szerveit a harc céljából egy főfelügyelő egységes parancsnoksága alá rendelték. A csendőrség és a rendőrség főfelügyelőjét Szálasi nemzetvezető nevezte ki a belügyminiszter és a honvédelmi miniszter javaslatára.⁵⁹ A csendőrség harctéri megbízatása mellett továbbra is foglalkozott a zsidókérdéssel. Mint korábban, továbbra is a köztisztviselőkkel szorosan együttműködve.

A közigazgatás

Veessenmayer és a Birodalomban lévő felettesei jól tudták, hogy a német megszálló hatóságok csak akkor képesek megfelelően működni, ha a magyar államapparátus támogatását élvezik. Tudták, hogy a hadsereg, a csendőrség és a rendőrség lojalitásának megszerzésén kívül azt is szavatolniuk kell, hogy az állam egyéb központi és helyi igazgatási és végrehajtó szervei lojálisak maradjanak. Amikor megalakult a Sztójay-kormány, a németek ragaszkodtak ahhoz, hogy mind a különböző minisztériumok irányításával megbízott államtitkárokat, mind a fontosabb osztályok és részlegek vezetőit németbarát elemekkel váltsák fel. A belügyminisztériumban például a tisztviselői kar megtisztítását Baky és Endre kinevezése szavatoolta. A külügyminisztériumban a tisztogatás fő áldozatai között volt Szentmiklóssy Andor külügyminiszter-helyettes és Szegedy-Maszák Aladár, a politikai osztály vezetője. Mindkettőt le tartóztatták és Dachaubá hurcolták, ahol Szentmiklóssy meghalt. Szegedy-Maszák túlélte a megpróbáltatásokat, és az amerikai csapatok szabadították ki.⁶⁰ Lemondtak Magyarországra semleges országokba küldött képviselői is, akik nem voltak hajlandók elismerni a Sztójay-kormány törvényességét. Köztük volt Ullein-Reviczky Antal stockholmi követ⁶¹ és Ambró Ferenc madridi követ.⁶² Magyar állampolgárságuktól és tulajdonjogaiktól megfosztották őket.

A központi kormányzervekben végrehajtott tisztogatás után a németek és magyar bérenceik figyelmüket a helyi szervek felé fordították. A német külügyminisztériumba küldött 1944. április 14-i jelentésének tanúsága szerint Veessenmayer arra kérte Sztójayt, váltsa le azokat a megyei fő- és alispánokat, akik németellenes érzelmeket tápláltak. Május elejére Veessenmayer arról számolhatott be, hogy az ország 41 főispánja közül 29-et váltottak le. Kicsérélték a magyar városok kétharmadában